

Arrest

nr. 167 976 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot weigering van verblijf (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 december 2015 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 30 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag in Duitsland had ingediend verzocht verweerder de Duitse autoriteiten op 20 januari 2016, gelet op de bepalingen van artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), om de terugname van verzoeker.

1.3. Via een op 27 januari 2016 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten verweerder mee het terugnameverzoek van 20 januari 2016 in te willigen op basis van artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013.

1.4. Op 22 februari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf, die verzoeker op 22 februari 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [H.]

voornaam : [F.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 31/12/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 15/01/2016 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Hij verklaarde dat hij 7.5 maanden vóór zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken is. Hij verklaarde dat hij vanuit Afghanistan naar Iran reisde waar hij 7 maanden verbleef in Teheran. Hij verklaarde dat hij vandaar naar Turkije reisde waar hij 4 dagen in Istanboel verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij doorreisde naar Griekenland waar hij 2 dagen op een onbekend eiland verbleef en 3 dagen in Athene. Hij verklaarde dat hij verder reisde en via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk, waar hij telkens 1 nacht verbleef, naar Duitsland reisde waar hij 2 nachten verbleef. Hij verklaarde dat hij vanuit Duitsland naar België reisde waar hij arriveerde op 29/12/2015. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland maar wel dat zijn vingerafdrukken genomen werden door de Duitse autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 29/12/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 20/01/2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 27/01/2016 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Duitse instanties lieten ons ook weten dat betrokkene bij hen gekend is onder de volgende identiteit namelijk [H.F.][...] Afghanistan.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij onderweg enkele personen leerde kennen die zeer positief waren over België waardoor hij hen gevolgd is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij niemand kent in Duitsland en de mensen met wie hij op reis was verblijven ook België en hij zou graag hier samen met hen blijven. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat hij in België wil blijven samen met de mensen dewelke hij gevolgd is en met wie hij naar België gekomen is en in Duitsland niemand kent. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We merken verder op dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

De Duitse instanties stemden op 27/01/2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te

verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 15/01/2016 geen medische problemen te kennen. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker werd op 4 maart 2016 overgebracht naar Duitsland.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing steunt op de motieven dat Duitsland vingerafdrukken van verzoekende partij afnam en dat Duitsland daarom na een vraag tot terugname instemde om verzoekende partij terug te nemen.

Volgens de verklaringen van verzoekende partij kwam deze via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Dat wil zeggen dat niet Duitsland als eerste land van binnenkomst geldt maar dit Griekenland zoniet Kroatië, Slovenië of Oostenrijk is in de zin van artikel 13 van de Dublin III-Verordening.

Voorgaande betekent dat Duitsland eveneens op grond van de Dublin III-Verordening verzoekende partij kan doorsturen naar Oostenrijk en deze op haar beurt naar Slovenië en zo verder naar Kroatië. Oostenrijk geeft actueel evenwel aan dat zij het aantal asielzoekenden zal beperken tot 30.000 personen in 2016 terwijl er meer asielzoekers toekomen in of worden teruggestuurd naar Oostenrijk. De overige lidstaten stellen zich zoals algemeen bekend uit de media vluchtelingenonvriendelijk op. Voorgaande betekent dat niet alle asielaanvragen zullen behandeld worden en de kans reëel is dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet zal worden behandeld.

Verwerende partij heeft niets onderzocht met betrekking tot het doorsturen naar Oostenrijk, Slovenië of Kroatië waar verzoekende partij doorreisde en zij geen informatie kreeg over de mogelijkheid tot asielaanvraag met juridische bijstand en tolkdiensten.

Bovendien heeft artikel 13 van de Dublin III-verordening voorrang op de interpretatie dat vingerafdrukken een asielaanvraag impliceren.

De bestreden beslissing dreigt verzoekende partij terug te brengen naar Duitsland zonder garantie dat zij niet telkens op haar beurt wordt doorgestuurd naar Oostenrijk en zoverder zoals beschreven.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november

1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

In casu heeft verwerende partij er zich niet van verzekerd dat verzoekende partij in de voorgaande lidstaten de Europeesrechtelijke minimumnormen van opvang en asielbehandeling zal verkrijgen waaronder niet kan gegaan worden zonder dat er sprake is van hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen terwijl zij weet dat Oostenrijk als Lidstaat desondanks aangeeft de toegang tot de asielprocedure tot 30.000 personen te willen beperken en de andere lidstaten zich vluchtelingenonvriendelijk opstellen zonder registratie van binnenkomst en daarom zonder mogelijkheid van asielaanvraag en behandeling (zie hoger).

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en niet pertinente analyses handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer) terwijl zij naliet om eventuele doorverwijzingen op grond van 13 van de Dublin III-verordening dat in rangorde voorrang neemt te onderzoeken.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet [tot] de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet [tot] de bestreden beslissing komen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten, die reeds een terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig uiteengezet op basis van

welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van verzoeker in Duistland gegarandeerd zijn en er wordt nader ingegaan op verzoekers individuele situatie. Deze motivering kan niet worden afgedaan als een standaardmotivering. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat de Duitse autoriteiten bij schrijven van 27 januari 2016 aan verweerder hebben meegedeeld dat zij het terugnameverzoek inwilligen gelet op artikel 18, § 1, b van de verordening nr. 604/2013. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De Duitse autoriteiten hebben derhalve aangegeven dat verzoekers asielaanvraag in Duitsland reeds in behandeling is. Bijgevolg blijkt geenszins dat de Duitse autoriteiten de bedoeling hebben om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag door te schuiven naar een ander land, alwaar verzoekers rechten zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten zouden worden miskend.

De stelling van verzoeker dat het risico bestaat dat de Duitse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor het inhoudelijk onderzoek van zijn asielaanvraag niet zullen opnemen en hem zullen doorsturen naar een ander land om dit onderzoek te doen is in strijd met de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekers beschouwingen omtrent de situatie van asielzoekers in andere landen dan Duitsland zijn bijgevolg niet dienend.

Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststelling, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de door hem in zijn verzoekschrift aangevoerde bepalingen van het EVRM en van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden en door geen rekening te houden met een eventuele doorverwijzing naar een ander land het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

3.2.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in België. Verweerder heeft evenwel geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij heeft slechts aangegeven dat, met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013, de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers vraag tot toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK